

Minneapolis 1888: 120 de ani pentru solia neprihănirii lui Hristos

Joi, 9 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Anul trecut, reprezentanții bisericii noastre din Germania și Austria au publicat o declarație de profund regret pentru poziția pe care Biserica Adventistă din țările lor a luat-o în timpul celui de-al doilea război mondial. Amenințată de regimul național-socialist cu desființarea, biserica acelor vremuri, prin conducătorii ei, a ales calea comodă a colaboraționismului. Principiile credinței advente au fost abandonate, ele nereușind să reziste în confruntarea cu lozincile stridente ale ideologiei fasciste (așa cum nu au rezistat nici în confruntarea cu lozincile răsuflăte ale ideologiei comuniste – dar despre acest subiect cu o altă ocazie).

Acum, la 60 de ani de la acele tragice evenimente, vine o generație de conducători adventiști și cere iertare în numele înaintașilor lor. Măreț în implicațiile lui, gestul lor este o rușine veșnică pentru clasa teologică a bisericii, care strigă de ani de zile că nu există valoare sau sens în principiul pocăinței colective și al responsabilității moștenite. Este cu adevărat o piatră de hotar, așa cum a calificat-o un înalt funcționar de la Conferința Generală.

Ne apropiem însă de un prag și mai monumental în viața bisericii: În anul 2008, în octombrie, se vor împlini 120 de ani de la teribila sesiune a Conferinței Generale din 1888, la Minneapolis, adică de două ori 60 de ani de rezistență și negare a responsabilității pentru drumul trasat acolo în opoziție față de solia pe care Dumnezeu a numit-o „începutul mării strigări” și „cu adevărat solia îngerului al treilea,” care trebuie proclamată cu voce tare și „însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată.”

Uniunile din Germania și Austria au practicat pocăința colectivă (iar noi dorim aici să-i onorăm pe acești frați pentru gestul lor nobil) pentru un incident cu totul minor, dacă îl comparăm cu ce s-a întâmplat în 1888. În timp ce biserica din Europa a întors spatele lui Hristos pentru o aventură locală și trecătoare cu un potentat lumesc, la Minneapolis biserica în sesiune a Conferinței Generale a refuzat oferta Duhului Sfânt pentru realizarea zilei ispășirii și declanșarea evenimentelor finale, iar dacă Hristos ar fi fost prezent acolo – spune cel mai credibil martor ocular – ei L-ar fi răstignit din nou. Ascultați:

„Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies, 6 – 20).

Poate exista ceva mai grav decât atât? Există ceva pe lume care ar putea împiedica mai eficient lucrarea lui Dumnezeu decât refuzul, manifestat în sesiune a Conferinței Generale, de a veni la nunta Mielului? De aproape 120 de ani Hristos este pus la colț și obligat să stea acolo împotriva voinței Lui, în timp ce Mireasa se infatuează să „încheie” ea lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ. Duhul Sfânt, insultat, nu mai îndrăznește să ne deranjeze, nu mai vrea să riște să producă „un tumult de patimi clericale” printre conducătorii bisericii, așa cum evalua un istoric atmosfera de la sesiunea din 1888. Nu dorește să ne mai pună iarăși în situația delicată de a manifesta „spiritul de gloată,” așa cum spunea sora White. Nu riscă să ne mai pună din nou în situația de a repeta „revolta lui Core, Datan și Abiram,” așa cum a spus îngerul raportor la Minneapolis. Evaluarea cerului rămâne neschimbată: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

Se împlinesc 120 de ani. Sună familiar, nu?

Venind chiar de pe buzele Mântuitorului, profeția este extrem de tulburătoare: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului” (Mat 24:37). Noi ne pregătim de venirea Fiului omului. Ce legătură avem noi cu vremea lui Noe?

Istoria vremii lui Noe descoperă similarități marcante, dar nu doar referitoare la lume, așa cum ne place nouă să credem. Istoria vremii lui Noe are de-a face în primul rând cu poporul lui Dumnezeu.

Avem aici, mai întâi, o perioadă de 120 de ani, pe care Petru o numește ca fiind a mii lui Dumnezeu „în așteptare,” în standby, adică incapabilă să acționeze, o vreme când „îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe” (1 Petru 3:20).

Avem apoi „un învățător al neprihănirii” (2 Petru 2:5), dispus să predice 120 de ani despre „lucruri care încă nu se vedeau” (Evr 11:7), iar aici Pavel îl secondează magistral pe Petru, subliniind că Noe a devenit un moștenitor al neprihănirii pe care a propovăduit-o 120 de ani deoarece „a făcut un chivot ca să-și scape casa.”

Avem un al treilea element, și mai tulburător, în declarația Domnului Hristos din Luca, unde spune că va avea loc o lepădare de credință fără precedent, chiar din partea poporului Său: „Vi se va zice: ‚Iată-L aici, iată-L acolo!’ Să nu vă duceți, nici să nu-i urmați. Căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa. Dar mai întâi trebuie să sufere multe, și să fie lepădat de neamul acesta” (Luca 17:23-25).

Paralela cu evenimentele din istoria noastră recentă nu pot scăpa nimănui.

În curând se împlinesc 120 de ani de când a început să se predice în acest popor solia neprihănirii lui Hristos. O perioadă extrem de lungă pentru un Mire ținut în șah, în standby, în „așteptare” de iubita inimii Lui. Ca și pe logodnica din trecut (Eze 16), El a găsit biserica

vremii sfârșitului „aruncată pe câmp, așa scârbă le era de tine” (vers 5). A spălat-o, a înfășat-o și a împodobit-o cu darurile prețioase ale adevărului prezent. Dar, spre surprinderea Sa, când s-a făcut mare ea a întors spatele Mirelui ceresc și celor doi pețitori din 1888. „Ce slăbiciune de inimă ai avut (vers 30), să Mă lași să aștept 120 de ani până am devenit în mijlocul tău o statuie, un viteaz care nu poate ajuta?”

Petru îl numește pe Noe „un învățător al neprihănirii.” Aceasta ne ajută să înțelegem că problemele omenirii au fost mereu aceleași. Ea are nevoie să vadă neprihănire pură înainte de a face o alegere finală. Noe a predicat 120 de ani neprihănirea lui Hristos. De la Minneapolis încoace, bărbați consacrați, serioși, dedicați lucrării și a căror loialitate față de biserică nu poate fi pusă la îndoială, au confruntat denomițațiunea cu solia neprihănirii lui Hristos. Împotriva unui val uriaș de împotrivire și dispreț, ei au ținut sub ochii bisericii fapta reprobabilă a ruperii logodnei în 1888, condiție în care nu se mai poate vorbi despre o nuntă. Dar ei au trâmbițat în același timp vestea bună că există o cale de împăcare, și anume recunoașterea aceluși eșec prin pocăință denomițațională. Și au predicat o unire dintre cele două naturi, umană și divină, un lucru care încă „nu se vedea.”

Fac aici o paranteză și revin la gestul fraților noștri care au practicat recent această mult-hulită pocăință colectivă, sau corporativă. Ei făcând parte din generația prezentă a bisericii, poate că nu știau mare lucru despre ororile în care părinții lor au târât biserica sub dictatura fascistă. Dar în ultimul timp au fost publicate, mai ales de către autori adventiști, o suită de lucrări pe tema poziției bisericii din acele timpuri. Nu avem niciun dubiu asupra faptului că ei au fost ajutați să înțeleagă situația tocmai de publicarea acestor lucrări. Așa au ajuns să realizeze faptul că, deși nu sunt personal vinovați de păcatele altora, ei moștenesc o anumită stare de lucruri în conflict flagrant cu declarațiile de credință ale bisericii.

Tot așa se întâmplă cu istoria soliei 1888. Frații Wieland și Short au publicat timp de peste o jumătate de secol lucrări despre eșecul nostru din 1888, eveniment susținut zdrobitor de declarațiile clare ale unui martor ocular, care în plus avea și discernământ spiritual spre a înțelege realitatea. Mai mult, avea și explicațiile îngerului însoțitor, care punea totul într-o lumină de necombătut:

„Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: „Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, voi lua sfeșnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea; căci ei au un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, trivialitatea, ironiile și glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor scânteii, și, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Așa vorbește Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt

cu tine; nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.’ Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 1063).

Nu ar fi potrivit, în fața acestor dovezi monumentale, ca biserica mondială să reexamineze consecințele acelei sesiuni fatale și să se întoarcă cu toată inima „spre Cel pe care L-au străpuns” (Zah 12:10) la Minneapolis, și a cărui îndurare a fost pusă atunci „în așteptare”? În momentul de față, învățătorii neprihănirii nu sunt apreciați în acest popor, și nu vor fi apreciați atâta timp cât biserica, la nivel oficial, nu recunoaște dezastrul denominațional din 1888. Aceasta este o tragedie de proporții epice, deoarece acest popor așteaptă tocmai „un învățător al neprihănirii,” adică ploaia târzie așa cum este descrisă de Ioel. Iar ploaia târzie, „un învățător al neprihănirii,” este tocmai solia neprihănirii lui Hristos, marea strigare ce trebuie însoțită de revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Al treilea element paralel devine înfricoșător. Domnul spunea că, în vremea sfârșitului, El va avea multe de suferit în poporul Său (Luca 17). Suferința este multiplă: El a fost înlocuit cu Baal, iar poporul nu știe; El este socotit un făcător de rele, care apelează la principiile fărădelegii spre a-și rezolva problemele; a fost transformat într-o statuie, un viteaz care nu poate ajuta, și care este omagiat la aniversări dar absent din viața închinătorilor; harul – dragostea Lui în acțiune de salvare a păcătoșilor – a fost pus în standby, timp în care duhurile răutății au îmbarcat întreaga omenire în expresul groazei. Și exemplele pot continua. Considerați că acestea nu sunt motive serioase spre a-l produce o stare de vomă acută? Fiind ținut la colț de logodnica Sa și constrâns să consume zilnic un asemenea meniu nesănătos, nu este de mirare că Martorul credincios are o așa suferință de stomac.

Dar avertizarea din Luca nu se oprește la “suferință.” Domnul spune: “..., și să fie lepădat de neamul acesta.” În timpul lui Noe, căci acesta era subiectul aici, propovăduitorul neprihănirii nu a reușit să convingă poporul, iar Domnul neprihănirii a fost lepădat în favoarea lui Baal. Răbdarea lui Dumnezeu, ținută în standby timp de 120 de ani, a fost izgonită de pe pământ. Consecințele au fost devastatoare.

Pășim pe același drum? Este istoria inevitabilă? Da, atunci când este necunoscută.

Este posibil ca poporul nostru să nu mai poată fi urnit de pe drumul acesta uluitor al negării propriei istorii. Dar ce ne-ar costa să facem un act de recuperare a memoriei și de asumare a responsabilității, acum, când constatăm că ploaia târzie și marea strigare au refuzat să apară de aproape 120 de ani? Cât de dureros ar putea fi să apară în revistele bisericii o declarație prin care actuala conducere a bisericii regretă profund eșecul părinților noștri din 1888?

Dacă în vremea sfârșitului va fi ca în vremea lui Noe, așa cum ni s-a spus - și nu avem dubii că ar putea fi altfel - iar anul 2008 este la un pas, nu ar fi potrivit să ne gândim serios la neprihănirea lui Hristos ca singura corabie salvatoare, adevăratul chivot al bisericii căreia i s-a încredințat solia despre sanctuar?

Legătura dintre „chivotul” lui Noe și sanctuarul adventist este grăitoare. Ce ne va salva în acest uragan care se apropie va fi sanctuarul, restaurarea locului locuinței lui Dumnezeu în sufletul omenesc. Doar acea prezență va fi suficient de tare spre a ne trece

dincolo de amăgirile fenomenale ale vremii sfârșitului, căci diavolul are și el o ploaie târzie contrafăcută. Nu putem păși în viitoarea perioadă de vrăjitorii supreme, persistând în această stare de negare a trecutului nostru reprobabil. Acum, cât încă îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este „în așteptare,” să ne rugăm ca Duhul de îndurare pe care l-a revărsat Dumnezeu asupra noastră în solia 1888 să poată fi eliberat din starea lui de așteptare, prin actul reparatoriu al îndelung așteptatei pocăințe denominaționale.

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe...”

Ce bucurie I-am face Domnului să anulăm împlinirea acelei profeții sumbre!